

**UCHWAŁA NR XLI/569/2021
RADY MIEJSKIEJ W ŚRODZIE WIELKOPOLSKIEJ**

z dnia 25 listopada 2021 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy w mieście Środa Wielkopolska

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 ze zm.) Rada Miejska w Środzie Wielkopolskiej uchwala, co następuje:

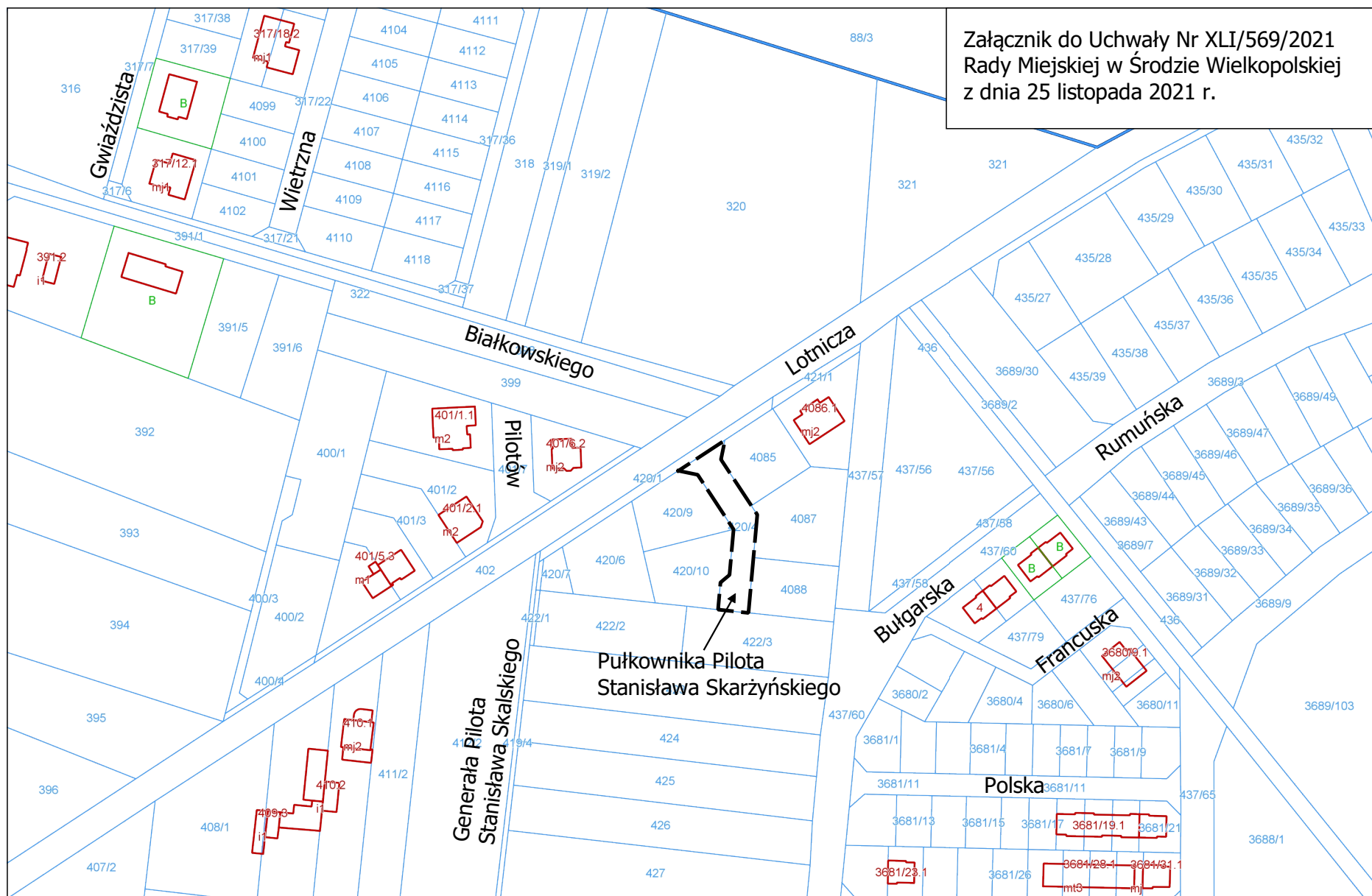
§ 1. Postanawia się nadać nazwę ulicy położonej w mieście Środa Wielkopolska, stanowiącej działkę oznaczoną nr ewid. 420/4, której przebieg określa załącznik do niniejszej uchwały - ulica **Pułkownika Pilota Stanisława Skarżyńskiego**.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Środa Wielkopolska.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Wielkopolskiego.

Przewodniczący Rady Miejskiej

Paweł Wullert

Załącznik do Uchwały Nr XLI/569/2021
Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej
z dnia 25 listopada 2021 r.

Uzasadnienie
do Uchwały Nr XLI/569/2021 Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej
z dnia 25 listopada 2021 r.
w sprawie nadania nazwy ulicy w mieście Środa Wielkopolska

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372 ze zm.) nadanie nazw ulic i ich zmiana należy do kompetencji Rady Miejskiej.

Wymieniona w uchwale ulica nie posiada nazwy, a stanowiąca ją działka oznaczona nr ewid. 420/4 jest własnością gminy Środa Wielkopolska. Propozycja nazwy została zaproponowana przez Komisję Kultury i Nazewnictwa.

Przedmiotowa działka objęta jest miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego osiedla budownictwa mieszkaniowego w rejonie ulic Gnieźnieńskiej - Lotniczej w Środzie Wlkp., zatwierdzonym Uchwałą Nr XXIII/326/2001 Rady Miejskiej w Środzie Wlkp. z dnia 28 września 2001 r. (Dziennik Urzędowy Województwa Wielkopolskiego nr 139, poz. 2777 z dnia 15 listopada 2001 r.) i stanowi ulicę dojazdową.

Stanisław Skarżyński - ur. 1 maja 1898 r. w Warcie w pow. sieradzkim. Pilot wojskowy, uczestnik wojny polsko-bolszewickiej oraz II wojny światowej.

Po ukończeniu szkoły powszechnej w rodzinnym mieście w 1908 r. rozpoczął naukę w gimnazjum w Kaliszu, by następnie kontynuować edukację we Włocławku. 7 kwietnia 1916 r. wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej, gdzie uczęszczał do szkoły dla podchorążych. Po zdaniu matury w 1918 r. powrócił do Warty, gdzie brał udział w rozbrajaniu Niemców i przez pewien czas sprawował funkcję komendanta miasta. W grudniu 1918 r. został wcielony do 29 Pułku Strzelców Kanionowskich. Po ukończeniu przeszkolenia, w czerwcu 1919 r. wyruszył na front. 19 sierpnia 1920 r. w trakcie bitwy pod Radzyminem został ciężko ranny w kolano odłamkami granatu.

Do służby wojskowej powrócił dopiero w styczniu 1923 r., lecz nigdy nie powrócił do pełni sprawności. Skierowany został jako referent do Departamentu Piechoty przy Ministerstwie Spraw Wojskowych.

W okresie międzywojennym Skarżyński zyskał sławę na całym świecie za sprawą dwóch wspaniałych wyczynów: pierwszym był oblot Afryki w 1931 r. Wraz z por. Andrzejem Markiewiczem w 3 miesiące pokonali 25 770 km specjalnie przystosowanym samolotem PZL Ł-2. Trasa przelotu obejmowała m. in.: Warszawę, Belgrad, Ateny, Kair, Chartum, Kisumu, Abercon, Elisabethville, Luebo, Leopoldville, Lagos, Abidjan, Bomako, Dakar, Port Etienne, Agadir, Villa Ciseros, Casablancę, Alicante i Paryż.

Następnie 8 maja 1933 r. na jednomiejscowym samolocie polskiej konstrukcji RWD 5bis, przebudowanym z samolotu turystycznego, jako pierwszy Polak przeleciał z zachodniego wybrzeża Afryki (Saint Louis w Senegalu) do Meceio w Brazylii. Przelot trwał 20 godzin i 30 minut, z czego 17 godzin i 15 minut nad oceanem. Tym samym, wynikiem 3 582 km Skarżyński ustanowił międzynarodowy rekord odległości w klasie II samolotów turystycznych o masie własnej do 450 kg. Lot ten, poza sławą oraz satysfakcją, przyniósł mu także prestiżowy Medal Bleriota, nadany w 1936 r. (jako pierwszemu i jednemu Polakowi).

W związku z mobilizacją latem 1939 r. został szefem sztabu lotnictwa Armii Pomorze. Po agresji Związku Radzieckiego na Polskę został ewakuowany do Rumunii, gdzie organizował przerzuty polskich lotników do Francji. Na Zachód przedostał się w 1940 r., najpierw do Francji, później do Wielkiej Brytanii, gdzie pełnił funkcję komendanta w polskich szkołach pilotażu w Hucknall i Newton. Udział w lotach bojowych rozpoczął w 1942 r. w 305 Dywizjonie Bombowym.

W czasie powrotu po nalocie na Bremę 26 czerwca 1942 r. załoga samolotu Vickiers Wellington, której członkiem był Skarżyński, z powodu awarii lewego silnika zmuszona została do awaryjnego lądowania na kanale La Manche, ok. 40 mil na wschód od Yarmouth. Z katastrofy z życiem uszli wszyscy członkowie załogi z wyjątkiem polskiego pilota, którego ciało zostało później odnalezione u wybrzeży holenderskiej wyspy Terschelling. Obecnie spoczywa w kwaterze grobów wojennych Wspólnoty Brytyjskiej na cmentarzu komunalnym w West-Terschelling.

Awansowany pośmiertnie na pułkownika, Skarżyński został odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Niepodległości, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski i trzykrotnie Krzyżem Walecznych.